



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De preßuris & iniurijs ipsi illatis. IX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

nem ducere, & alacri corde communem mensam & victum tenuem habere gaudebant. Denique virtutum gradibus singulos proficere hortabatur, orare sæpius, & temporibus debitis laborare manibus: nec non sacris lectionibus ac meditationibus insistere compunctiuus, quibus feruor deuotionis maior acquiritur, & horror continuus contra vitiorum incentiua habeatur, ne quis per desiderium cordis à diabolo seducatur.

CAPVT IX.

De pressuris & iniurijs ipsis illatis.

I Ntrens hæc studia spiritualis exercitij, antiquus humani generis hostis grauer doluit, & felicibus inijs ac pijs actibus deuoti magistri Florentij inuidit, non omittens persequi bene agentem. Nam metuens exemplo eius & industria sermonis multarum animarum spolia sibi auferri, suscitauit aduersarios quosdam, qui asperis verbis & derisionibus insuetis, iusti simplicitatem impugnant, ad retrahendum eum à bonis inceptis. Sed vir animo mansuetus, & ad roleranda opprobria pro Christo bene animatus, nec verborum iniurijs, nec detractionum mouetur figmentis, sed velut aranearum telas paruipendit omnia, permanens constantissimè in bono, quod cepit. Ibat ergo mitis inter peruersos, patiens inter obloquentes, nulli malum pro malo reddens, sed tranquillo corde orabat & tacebat, aut rationabili verbo imprudentiam ora frenabat. Reprehenderunt enim stulti, quod ignorabant: & quem humiliter incedere, atque omnem leuitatem vitare cernebant, hunc proterno sensu multum delirare autumabant.

2. Ipse autem tanquam flos campi processit verecundo aspectu, grisea tunica indutus, & longa toga palliatus. Et sicut lilium inter spinas crescit, & incisum redolet, sic Florentius derisus inter subsannantes letior fiebat, & odorem notitiæ suæ per patientiam suauiore reddidit ac clariorem. Induit enim eum Dominus loriam fidei, & virtute constantiæ militem suum armavit, ut non posset hominum peruersitas statum mentis eius euertere, quem gratia Dei roborauit intus. Studuit quippe pro nomine Iesu contumelias pati & terrores, sciens scriptum. *Beati eritis, cum maledixerint vobis homines: & exprobrauerint nomen vestrum tanquam malum, propter filium hominis.* Attendebat igitur sedulo in auctorem vitæ Iesum filium Dei, quem Samaritanum & seductorem vocabant Pharisei, qui discipulos suos præmonuit multa contraria debere pati à mundanis, quia & ipse prius grauiora patiebatur ab æmulis Iudæis. *Si me, inquit, persecuti sūt, & vos persequensur;*

Luc. 6.

Ioan. 8.

Ioan. 15.

Matt. 10.

sequenter non est animi seruus maior Domino suo, Et si patrem familias Beelzebub vocauerunt, quanto magis domesticos eius?

3. His itaque sermonibus sanctis strenue confortatus, nec hominum ludibria curauit, nec à vera humilitatis via, quam veritas docuit, declinauit, sed per contemptum mundi & abnegationem sui, conatus est ascendere ad alta virtutum. Elegit namque potius abiectus Lullardus cum fratribus suis vocari, aut insanus à secularibus reputari, quam magnus dominus & magister nominari. Vnde quantum in eo fait, honorificum magistri nomen suppressit, voluitque solum simplici nomine Florentius dici, sicut & alij fratres eius, quorum aliqui satis bene literati erant, & ex ditioribus in seculo nati. Nihil autem preciosum aut nitidum in vestibus habere voluit, nil deliciarum in cibis cupiuit, nil superfluitatis in necessarijs utensilibus admisit, sed simpliciora & plana, quæ humilitatem prætenderent, & seculares non offenderent: qui melius docentur humili exemplo, quam subtili sermone. Itaque communem vitam sectando, & fraternam charitatem omnibus exhibendo, non alta de se sapiendo, sed humilibus semper consentiendo, iam non vt magister rigidus metuebatur, sed sicut amabilis pater diligebatur; quia in ipso velut in lucidissimo speculo, & foris decens morum honestas, & intus cælestis puritas apparebat.

CAPVT X.

De promotione eius ad sacerdotium, & descensu humilitatis eius.

Pro. 29.

1 **S**ed quia humilem merito gloria sequitur, & mitem iusta laudatio decet, illi, qui viro Dei prius aduersabantur, videntes mentis eius constantiam, & propositum in Domino fixum, represserunt linguas suas ab infestatione iniusta. Vnde ad pietatem conuersi cœperunt commendare vitæ sanctitatem, & reuerentiam propter modestiam habitus eius & disciplinam, nec non fratrum eius deuota diligere studia in humilitate Christi fundata. Et quidem iuste. Quem enim gratia Dei perfuderat, & multis virtutibus florere fecerat, rectè diligi meruit, & ab omnibus magnificari. Crescente igitur fama bonitatis eius, complures clerici & laici ad audiendum verbum Dei domum eius frequentabant, & nonnulli de scabinis & maioribus ciuitatis, consilij causa ad eum veniebant, eo quod sapientia Dei & fides maior, secundum virtutem animi inueniebantur eidem inesse. Quapropter in arduis & obscuris casibus conscientias suas securius